КРОВ ФЕЙРІ
КНИГА ДРУГА

ДВІР КІГТІВ

БРАЯР БОЛЕЙН

БРАЯР БОЛЕЙН

Двір Кігтів

Court of Claws

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Court of Claws, Briar Boleyn.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Пролог

Меридіум, Валтейн

Повітря було сповнене криків і зойків.

Затуляючи одне вухо вільною рукою в марній спробі заглушити цей звук, жінка поспішала через двір.

Дитина в неї на руках тихо скиглила й дедалі міцніше тулилася обличчям до материного плеча.

— Тсс, тсс, — прошепотіла вона. — Тепер ти в безпеці. Усе буде добре. — Лагідно гладячи сина по спині, вона намагалася заспокоїти його дотиком.

Ці слова мусили бути правдою. Усе інше було немислимо.

Її погляд швидко, безперестанку обшукував усе довкола.

Он там!

Уздовж однієї з кам'яних стін двору тягнувся ряд арочних проходів, що вели до інших покоїв комплексу. Жінка поспішила до одного з них, усе ще міцно тримаючи дитину біля грудей.

Вони встигли вчасно. Щойно вона ступила в темний прохід, там, звідки вони тільки-но прийшли, двір розколов вибух криків.

Хлопчик затремтів. Мати міцніше обійняла його.

— Тсс, тсс, — нагадала вона йому.

Погляд її був затравлений і відчайдушний, коли вона йшла далі вглиб проходу.

Ззовні, біля входу, почувся тупіт.

Повз промчала зграя маленьких постатей. Вони бігли по землі на чотирьох, мов тварини. Щось переслідували. Когось.

Знову крики. Потім благання. Слова, які жінка могла розібрати, але не хотіла.

До криків долучився звук розривання й роздирання.

Вона відчула, що тремтить так само сильно, як хлопчик.

Її рука намацала засувку. Жінка різко вдихнула.

— Ось. — Вона натиснула, і в кам'яній стіні відкрився отвір. Швидко ступивши досередини, вона зачинила кам'яну панель за собою й тиснула, доки не почула клацання засувки.

Нарешті настала тиша. У прохолодній кам'яній кімнаті було темно й нерухомо.

Жінка вільною рукою навпомацки провела по стіні. Із факела здійнулося світло, наповнюючи тісну кімнату цяточками пилу.

Вона опустилася навколішки, пригортаючи хлопчика, й сперлася спиною на холодну кам'яну стіну.

— Де ми? — Кволий голос хлопчика промовляв, що йому, власне, байдуже і спитав він радше за звичкою.

Його очі були тьмяні й затуманені, шкіра мала блідий нездоровий сірий відтінок. Материне тремтіння вщухло, а от хлопчик не переставав тремтіти відтоді, як почав.

Жінка цього не помічала. Вона лише міцніше притискала дитину до себе.

— Комора, — прошепотіла вона. — Я була тут одного разу, ще дитиною, з моїм батьком. Він відповідав за святкування. — Вона повільно озирнула кімнату. — Тоді тут зберігали вино.

Дитина притулилася щокою до материних грудей, її власні ледь здіймалися й опускалися.

Жінка пестила хлопчикове волосся.

— Спи тепер, моє кохане. Тут ти в безпеці. Зі мною. — Вона поцілувала його в чоло, і лише тоді здалася здивованою.

— Ти такий холодний, серденько. — Вона глянула хлопчикові в обличчя. — Ти казав мені, що нічого не їв і не пив, відколи ми прийшли на свято.

Малий не відповів. Очі в нього були напівзаплющені.

Мати відчайдушно труснула його, міцніше, ніж зазвичай. Дитина повільно розплющила очі.

— Я забув, — глухо сказав він. — Я забув про чай. Я відпив чаю Ешлін. Тільки ковток.

— Ковток. — Обличчя жінки стало попелясто-сірим. — Можливо, це нічого не означає.

Можливо, ця дивна пошесть узагалі була не від їжі чи питва, подумала вона. А якщо від них, то чому не вразила жодного з дорослих?

Лише дітей. Усіх їхніх дітей.

Дехто падав, марніючи на руках у батьків, і їхнє життя щезало так само швидко, як роса з пелюсток квітки під ранковим сонцем.

Інші ставали кволими. Життя ніби покидало їх. А тоді...

Жінка здригнулася й знову глянула на сина.

Його дихання перетворилося на хрип. Губи були сухі й напівроздулені.

— Любий мій. — У цих словах було благання. — Ні. — Вона похитала головою, сльози вже текли. — Ні, ні.

Хлопчикові очі повільно заплющилися. Тіло безвольно обм'якло в неї на руках. Вона притиснулася обличчям до дитячої голівки, вдихаючи запах його волосся, його шкіри, пригортаючи його до грудей, як пригортала відтоді, коли він був немовлям.

Вона завжди його захищала. Як вона могла підвести його саме сьогодні?

Хлопчикове дихання сповільнювалося.

З материних вуст вирвався протяжний зойк.

— Тільки не моя дитина. Тільки не мій хлопчик.

Але дитина вже лежала нерухомо в неї на руках, і вона знала.

З її вуст зірвалося ридання. Спершу одне, потім друге.

Минав час. Коли вона нарешті підняла голову, обличчя було червоне й заплакане, а факел майже догорів.

Вона тупо дивилася через кімнату й уперше помітила те, чого не змогла розгледіти в поспіху й паніці.

На протилежному боці кімнати стояла велика кам'яна арка, величезна й вражаюча, з гладкого сірого каменю, вивітреного, але непохитного. Вона здіймалася високо до самої стелі, обплетена шарами павутиння й пилу.

Простирадла, що колись були білі, тяглися по ній. Може, колись вони закривали її повністю, та тепер сповзли й висіли клаптями, що маяли на невидимому вітрі, мов примарні саван.

Жінка втупилася в арку. Німий вартовий, що стежив за нею з темряви, чия колишня велич притьмарилася за роки занедбання.

З її вуст вирвалося придушене скиглення. Вона ворухнулася, ніби хотіла підвестися й ступити до арки, але ніби згадала про хлопчикове тіло в себе на руках. Вона глянула на бліде обличчя, застиглі риси, і нова хвиля ридань струсила її.

Низько схиливши голову, вона востаннє прихилила хлопчика до себе, заколисуючи його, тоді ніжно поклала на підлогу й нерішуче ступила до арки.

Позаду неї кімнату сповнило булькотіння, ніби з горла, повного води.

Жінка завмерла, обличчя її стало маскою жаху.

Дитина ворушилася там, де лежала на підлозі. Губи її розтулялися.

Це було неймовірно. Це було безнадійно.

Очі жінки розширилися, свіжі сльози потекли по щоках.

— Ні, ні. Тільки не це. Пощади його, Вела, пощади його, благаю тебе.

Але боги мовчали, і хлопчикові очі повільно розплющилися знову.

Книга 1. Розділ 1

Сон був таким реальним, що мене трусило. Розум і далі був повен образу жінки-фейрі, що сиділа сама в темряві, тримаючи тіло мертвої дитини, а потім відчула, як те саме маленьке тіло знову ворухнулося, але цього разу з жахливим, неприродним життям.

Я почувалася слабкою й розгубленою. Тіло все ще було виснажене самим лише зусиллям осмислити цілком вигаданий досвід.

Я примусила розум повернутися до останнього, що пам'ятала до сну.

Була лише чорнота. Порожній простір, який, я знала, мав би бути наповнений яскравими подробицями.

Мене почала охоплювати паніка. Де я? Що це?

Очі лишалися заплющеними, я різко вдихнула, тоді потяглася руками, щоб учепитися в простирадла на ліжку, на якому лежала.

Але руки не ворухнулися.

У вуха почали вливатися голоси. Вони долинали зовсім поруч.

— Оце? Це про неї всі говорять? — Жіночий голос. Обурений.

— Справді. Визнаю, не розумію, навколо чого стільки галасу. Невиразна істота, чи не так? — Чоловічий голос. Знудьгований і байдужий.

Мої повіки затріпотіли, раз, другий, і знову стулилися. На мить мене пронизав переляк: а що, як вони взагалі не розплющаться?

Я змусила їх відкритися. Повільно вони піднялися. Зусилля забрало більше часу, ніж мало б. Спершу світло засліпило.

— А він усе ж привів назад цю сучку-фейрі. — Знову жінка. Різка й звинувачувальна. Голос звучав зовсім близько.

— Поглянь на цю дрібничку. Бліда, мов сніг. Очі тріпочуть, як у метелика. — Чоловік. Здавалося, він стоїть наді мною. — Типова валтейнка. — Він зневажливо пирхнув.

Говорили про мене. Це було зрозуміло. Проте мені було важко цим перейматися. Вони були лише дрібною частиною всього, що збивало з пантелику.

Де я? Я знала, що лежу. І це, власне, все.

Я почувалася жахливо відкритою. Чи була я хоч одягнена?

Я спробувала повернути голову, але мене тримали на місці. Я могла лише повільно кліпати.

Жінка відповіла на це питання за мене. Я відчула, як рука злегка торкнулася моїх грудей і щось відкинула. Ковдру чи простирадло. Наскільки низько вона його стягнула?

Мене накрила хвиля люті, і я прокляла свої заціпенілі кінцівки. Чому цього разу я не могла поворухнутися? Чи я мертва?

Це була дурна думка, і все ж раптом мене охопив страх, що я в пастці якогось підземного світу, де жорстокі чужинці стоять над моїм тілом, розглядаючи його й глузуючи. І це, певно, було недалеко від правди.

Я беззвучно кричала своїм м'язам ворушитися, кінцівкам підніматися. Нічого не сталося.

— А, так і думала. — Жінка звучала весело. — Поглянь-но.

Кроки наблизилися з правого боку.

— Та ж дівчина вже мічена. І не ним, схоже. — Чоловік звучав жорстоко-захопленим. — Ім'я. Флоріан? Що в біса за Флоріан? Якийсь чоловік, якого вона пустила до ліжка, певно.

Мене накрила хвиля сорому. Отже, шрами не стерлися так сильно, як я сподівалася. Ім'я того покидька й досі було розбірливе на моїй плоті.

Тривала спадщина Флоріана.

Що ж, іншої в нього не буде. У цьому я переконалася сповна.

— Може, це не чоловіче ім'я, а жіноче.

— Лише чоловік так позначає жінку, — сказав чоловік. — Чоловіки не хочуть, щоб інші чоловіки торкалися їхніх речей. Її вже, очевидно, використовували. — Я майже бачила глузливу гримасу на його обличчі. — Закладаюся, їй і це подобалося.

— Вживана сучка-фейрі, — виплюнула жінка, нахилившись наді мною. — А він повернувся саме з *нею*. Чому? Чому з нею? Вона навіть не сіабра.

Лють у її голосі змусила мене радіти. Нехай ображає мене скільки завгодно, але моєї присутності, очевидно, було досить, щоб довести її до сказу. А цій жінці, я відчувала, я із задоволенням діставатиму до сказу при кожній нагоді. Якби ж то я могла плюнути їй в око й сказати це просто в обличчя.

Мій зір почав фокусуватися, коли очі звикли до світла. Я кліпнула, і обличчя жінки почало набувати форми.

Вузькі яскраво-чорні очі. Різкі, гострі вилиці. Блискуче чорне волосся, що довгими пасмами спадало на плечі. Із того небагатого, що я бачила, вона мала повне право на красу.

— Щоб тицьнути її тобі в обличчя, мабуть. І воно працює аж надто добре, чи не так? — Чоловік ліниво позіхнув. — Вона прокидається. Нам слід іти. Ходімо. Навіть ти знаєш, що не варто надто його дратувати.

— Лишити її в такому стані чи відпустити? — розмірковувала жінка.

Лють спалахнула, як яскраве світло. *Вона* це зробила зі мною? Ця жінка була причиною, що я так заціпеніла?

Як же мені набридло бути чиєюсь іграшкою. Забавкою, яку ліплять і формують, яку змушують приймати пози й положення. Я казала собі, що ніхто більше ніколи так зі мною не вчинить. А проте ось я.

Мовчки я присягнула помсту. Та водночас дивувалася її силі. Вона втримувала мене на місці, навіть не підводячи руки. Як? Як їй це вдалося? Якою магією володіють ці люди?

Я пригадала слово, яке вона вжила. Сіабра. Хтось інший вимовляв те саме слово не так давно. Жінка з фіалковим волоссям, що плюнула ним, мов прокляттям.

Сіабра. Вони були ними, а я ні. Для них я була чимось іншим. Чимось достатньо відмінним чи дивним, щоб із цього кепкувати.

— О, я радше вважаю, що друге, а ти? — протягнув чоловік. — Так набагато веселіше. Можливо, вона навіть обмочиться, перш ніж він повернеться.

— Ти ж казав, що він на іншому кінці палацу? — зажадала жінка. — Тоді в нас повно часу. Можливо, я ще трохи... переоформлю.

У моїй уяві відкрився цілий світ жахливих можливостей.

— Так, але я все ж думаю, що нам слід...

Пролунав гуркіт. Так, ніби дві важкі двостулкові двері ляснули навстіж, штовхнуті кимось, кому було плювати на тріщини в стінах. Навіть не маючи змоги ворухнути кінцівками, я відчула, як серце підстрибнуло.

Важкі кроки наближалися до нас.

— Лайно, — почула я, як нервово буркнув чоловік. — Бісове лайно.

Очевидно, зроблена з міцнішого тіста, ніж її супутник, жінка не промовила нічого.

— Відпусти її. Негайно. — Голос новоприбулого був глибокий, розлючений і занадто знайомий.

Моє серце болісно смикнулося.

Дравен.

Так. Я його знала. Напруження в моєму тілі ледь помітно спало від звуку його голосу. Він був знайомий. Усе в мені казало, що йому можна довіряти.

— Відпусти її зараз же, Лірастро. Тобі не сподобається те, що буде, якщо мені доведеться питати вдруге.

Я негайно відчула, як тіло розслабилося. Я поворушила пальцями й із полегшенням відчула, що вони торкаються прохолодної тканини.

Я підняла руку, відчула, як вона хитається, але таки змогла торкнутися долонею грудей.

З полегшенням я виявила, що одягнена. На мені була якась тонка сорочка. Тіло було прикрите простирадлом. Я навпомацки потягнула його вище, на груди.

Тоді я спробувала сісти. У цій розмові я дуже хотіла взяти участь.

Але напруга була надто велика. Коли я спробувала підперти себе ліктем, навіть це зусилля змусило мене тремтіти.

Я стиснула зуби й спробувала ще раз. Цього разу мені вдалося відсунутися на кілька дюймів углиб ліжка. Достатньо, щоб трохи вище підняти голову на подушці.

Достатньо, щоб побачити тих, хто довкола.

Повільно повертаючи голову, я роздивилася навколишнє.

Я була в спальні, як уже здогадалася.

Кімната була неймовірно розкішна.

Не буде перебільшенням сказати, що декор аж стікав золотом.

Кожна поверхня сяяла цим яскраво-жовтим матеріалом, від полірованого ліжка з балдахіном до начищених стін із візерунчастих золотих панелей. Навіть підлога бігла блискучим. Чорно-білий мармур, схожий на те, ніби по ньому розлили чисте золото, а тоді закрутили в гарні візерунки.

Високо над нашими головами велика люстра освітлювала кімнату, золота й обвішана зеленими самоцвітами. Світло було приглушене, можливо, з ввічливості, поки я спала. Тепер воно кидало довгі тіні на підлогу внизу.

На півдорозі через кімнату в тіні стояв Дравен. Він іще не ступив на світло.

Жінка, яку він назвав Лірастрою, стояла біля ліжка, за кілька футів ліворуч від мене.

Вона стояла дуже нерухомо, обличчя її було викривлене впертою злістю. Навіть коли моя ненависть до неї зростала, я не могла не визнати її вроди. Лірастра була висока й струнка, з довгими, гнучкими кінцівками. Темне волосся спадало по спині, мов водоспад шовку. На ній була сукня з червоного шовку з золотою облямівкою, а поверх неї довга, ефірна накидка мерехтливого бордового кольору лежала на плечах, застебнута на шиї золотою застібкою. Вузькі ремінці сандалій, усіяні крихітними рубінами, обвивали її щиколотки, підкреслюючи довгі бездоганні ноги.

Попри свою розкішну красу, у ній була крижана холодність, що видавала жорстоку натуру. Вона трималася зарозуміло й владно. Вона, очевидно, не мала сумніву, що вища за *мене* у всьому.

Але справжнім питанням було, чому вона взагалі так недобре мені ставилася.

Ні, нагадала я собі. Справжнє питання в тому, де в біса ти перебуваєш.

Я розкрила рота, щоб спитати саме це, але тоді вловила вираз на обличчі Дравена й вирішила, що, мабуть, можу зачекати ще кілька хвилин.

— Якого біса ви двоє тут робите?

Він звучав розлюченим. Він і виглядав розлюченим. Мене охопила дедалі більша радість. Добре. Цим двом буде на що подивитися. Нехай гнів Кайроса Дравена обрушиться на них.

Але навіть я не була готова до того, що сталося далі.

Дравен ступив на світло. Мій рот, можливо, відкрився.

Він виглядав так само, як завжди... і водночас зовсім інакше.

Як завжди, він був втіленням чоловічої краси. Але до цієї частини я вже звикла. Чи не так?

Його пронизливі зелені очі сяяли в світлі золотої люстри. Тонке срібне кільце, яке він завжди носив у лівому вусі, було на місці, контрастуючи з його насиченою бронзовою шкірою. Верхня частина тіла була вдягнена в обладунок із блискучого чорного металу. Чорні штани щільно обтягували м'язи його стегон і стрункі ноги, коли він цілеспрямовано й рішуче рухався до ліжка. До мене.

Але мою увагу по-справжньому привернули його роги. Невеликі роги з чорної кістки, що стирчали з його чола.

Моя пам'ять, можливо, була туманною мішаниною, але я була майже певна, що пам'ятала б роги.

Не кажучи вже про характерні вістря його вух, що відображали мої власні.

Роги й вістря.

Ні, це неможливо.

У мене запаморочилося, коли я дивилася на ці роги. Вони натякали на щось первісне й нестримне, що ховалося просто під поверхнею. Щось, що, я не могла заперечити, я завжди підозрювала.

Але це? Роги й вістря. Ні. Це неможливо. Просто… ні.

Кайрос Дравен був бісовою фейрі.

І то не просто якоюсь. Він був саме того роду, який я бачила зображеним на стіні Храму Трьох. Того, яким я скаржилася Дравенові, боячись, що й сама стану.

Він казав мені не хвилюватися. Що в мене немає жодних ознак, що виростуть роги чи кігті.

Я відчула, як у горлі тіснить придушений сміх. Ну, звісно, він би знав, чи не так?

Якимось чином мені вдалося не втратити голови, коли Дравен підійшов до ліжка. На мить його погляд метнувся ліворуч, потім праворуч, між моїми двома нахабними відвідувачами.

Він, здавалося, ухвалив рішення і рушив до чоловіка.

— Улфей. Ти нікчемна, безхребетна, повзуча жабо. Я поставив тобі питання.

Улфей, отже? Улфей мав худорляву статуру з вузькими плечима й вузькою талією. Він був високий, але не такий, як Дравен. І не такий гарний, хоча й не привабливий чоловік. Чимось він нагадував яскраву птицю, що красується. Волосся мав медово-русяве, укладене модною стрижкою, що здавалася навмисне скуйовдженою. Його одяг був ще пишніший за одяг його супутниці. Я спостерігала, як він кліпає блакитними очима з-під густих темно-русявих вій на Дравена, і вже розкривав рота, щоб заговорити, коли втратив таку нагоду.

Рука Дравена обхопила горло Улфея й без зусиль підняла його в повітря.

Вирвався придушений звук.

— Ти наважився прийти сюди. Привести сюди її. Ніби мав якесь право ступати в цю кімнату.

Знову пролунало хрипіння. Мені здалося, що Улфей, можливо, намагався сказати «пробач», але якщо так, то було вже запізно.

Дравен кинув Улфея на підлогу з глухим ударом.

— Я бачив, як вона підтягла ковдру назад, коли я увійшов. Хто з вас наважився до неї торкнутися? Говоріть.

Я відчула укол роздратування. Я цінувала те, що намагався зробити Дравен, але в мене ж було ім'я, чи не так? Я могла говорити за себе й сказати йому, хто це зробив.

Але Дравен, очевидно, цього не хотів. Або йому було байдуже, що скажу я.

Якусь мить стояла тиша, і я замислилася, чи Улфей і Лірастра звинуватять одне одного. А чи взагалі заперечуватимуть звинувачення.

— Я. — Лірастра зовсім не здавалася винною. Вона практично муркотіла. — І чому, дозвольте спитати, у вашого дорогоцінного трофея на грудях вирізане чуже чоловіче ім'я, мій високошановний лорде?

— Ні. — Голос Дравена був холодний.

— Ні?

— Ні. Питати ти не можеш. Можеш іти. Зараз же. Поки я справді не втратив терпіння, Лірастро. Тобі не сподобається, якщо втрачу. — Він вказав на місце, де підводився з підлоги Улфей. — За правом це мав бути ти. Не думай, що я цього не знаю.

Лірастра повільно всміхнулася.

— Ну ж бо, ми ж родина. До того ж ти ніколи не скривдиш жінку.

— Я ніколи не скривджу *беззахисну* жінку. Це суттєва різниця. — Дравен ледь нахилив голову до дверей. — А тепер геть. Якщо я ще раз застану когось із вас поблизу цих покоїв, моя відповідь буде жорсткою й швидкою. Вважайте це стриманим попередженням з нагоди мого нещодавнього повернення.

Лірастра не квапилася йти. Натомість вона повільно повернула голову й подивилася на мене зверху вниз.

Я охнула, уперше добре розгледівши її очі. Заворожливі й рептильні. Це були очі змії. Райдужка була розділена на тонкі вертикальні смужки золотого, жовтого й райдужно-пурпурового кольору. Спалахом її зіниці розширилися й звузилися, відкривши темний обсидіановий відтінок, що контрастував із яскравими барвами райдужки.

— Валтейнська повія. — Слова були виплюнуті так тихо, що, здавалося, нікому, крім мене, їх не було чути.

Вона відвернулася, її довгі стрункі кінцівки несли її до дверей зі змііною грацією.

Коли двері міцно зачинилися за моїми двома небажаними гістьми, Дравен підійшов до мене.

— Ти в порядку? Можеш рухатися? Вони тебе скривдили?

— Ця жінка твоя *родичка*? — Я була вражена. А ще вражало те, що слова ледве злітали з моїх вуст. Голос був сухий і хрипкий. Як довго я взагалі спала? — Як саме ви споріднені?

— Вона моя невістка, — коротко сказав Дравен. — Ти голодна? — Він попрямував до дверей з іншого боку кімнати, яких я раніше не помітила.

— Зачекай, — різко сказала я. — Стій. — Я вклала силу в руки й підвелася в сидяче положення з усім, що мала. — Не смій іти. Де я, бляха? Що це за місце? Що зі мною сталося?

Його крок сповільнився, майже неохоче.

Обернувшись до мене, на його гарному обличчі промайнуло щось схоже на вагання. Він боявся? Боявся говорити зі мною? Чому?

— Я тебе знаю, я тебе пам'ятаю, — швидко запевнила я його. — Я пам'ятаю майже все. — Принаймні я так гадала. — Ми зайшли в руїни... А тоді... — Я замовкла. — Це, мабуть, було минулої ночі. Або позаминулої.

Очі Дравена звузилися.

— Ти не пам'ятаєш нічого після цього?

— Я... — Я закусила губу, відчуваючи розчарування. — Ні, пам'ятаю. Ми зайшли в руїни. Там були гарпії.

Він очікувально зачекав.

— Так. А далі?

— А далі... — Я видула повітря крізь губи. — Ми розбили табір.

Обличчя Дравена трохи пом'якшало.

— Хто розбивав табір? Хто був із нами? Окрім тебе й мене. Пам'ятаєш?

Він хотів, щоб я згадала. Із якоїсь причини вже тільки це приносило полегшення. Він не зробив зі мною... ну, чогось. Як Лірастра. Якщо я чогось не пам'ятала, це не мало до нього жодного стосунку.

Я напружила пам'ять.

— Ти. Я. Коні.

Слабка тінь веселощів майнула на його обличчі.

— Так, були коні. Тобі буде приємно знати, що Гайя в безпеці й у стайні. А хто ще? Подумай, Морґан. — Його голос був набагато лагідніший, ніж із Лірастрою й Улфеєм.

Я завагалася.

— Дитина?

— Добре. Дівчинка. Так. — Він замовк. — Її звали Оделна.

— Звали? — різко сказала я. — Вона...?

— Вона в безпеці, — швидко запевнив він мене, але на його обличчі з'явився дивний вираз.

І тоді з поштовхом, мов вода, що проривається крізь дамбу, я згадала.

— О боги... — прошепотіла я. — Ланселет. Ланселет була там.

Дравен провів рукою по обличчю.

— Так. Вона теж була з нами.

Моє дихання пришвидшилося.

— Я пам'ятаю. Тепер пам'ятаю. Її потягли ті... ті бісові істоти. Ті бісові чудовиська. Ті... ті діти.

Біль перетнув його обличчя.

— Діти. Так.

Я скинула ковдру, що вкривала мене, й змусила себе сісти. Кожен м'яз у моєму тілі вийшов у протест. Я відчувала, як знову починаю тремтіти.

— Ми мусимо повернутися. Ми мусимо повернутися по неї, Дравене. Ти що, просто... ти що, просто залишив її там? Як ти міг? — Паніка наростала.

— Морґан, лягай. Ти мусиш зрозуміти. Про Ланселет...

— Ні, ні, — сказала я, несамовито мотаючи головою. — Не смій цього казати. Не смій. Вона була ще жива. Вона й досі може бути жива. Ми мусимо повернутися. Ми мусимо *зараз*.

Дравен повільно підняв руку. На мить я подумала, що він збирається відкинути пасмо свого вороно-чорного волосся. Натомість він простяг руку до мене й ніжно штовхнув у центр моїх грудей, трохи над ребрами.

Я впала назад на ліжко, ніби від сильного пориву вітру.

Він відвів руку. Це був найлегший і найкоротший дотик.

А проте, щойно він торкнувся мене, у мене запаморочилося, і стало дивно. Серце билося надто швидко. Шкіра була гаряча там, де він її торкнувся. Я труснула головою, намагаючись позбутися відчуття.

На мить я помітила схожий спантеличений вираз на обличчі Дравена. Потім він змінився на незбагненну непроникність.

— Ти навіть сісти не можеш, — зауважив він. — А хочеш влаштувати порятунок.

— Так, я хочу влаштувати бісів порятунок, — вигукнула я, силкуючись знову сісти прямо. — Справжнє питання в тому, чому не хочеш ти?

Він міцно тримав мій погляд.

— Бо я вже це зробив, Морґан.

Я на мить втратила мову. Тоді спитала:

— Що це має означати? Про що ти говориш? — Я глянула на його чоло. — І заразом, коли ти збираєшся розповісти мені, де, в біса, я перебуваю і відколи в тебе роги на голові?

Мої щоки палали. Від збентеження чи гніву, я не була певна. Але щось було не так. Це було цілком очевидно. Щось було дуже, дуже не так. І мені треба було з'ясувати, що.

Дравен стиснув руки й подивився на них. Мене накрила хвиля нудотного неспокою. Він не хотів зустрічатися зі мною поглядом. Це не могло бути добре.

Він зітхнув.

— Слушні питання. Але спершу Ланселет, так?

— Добре, — огризнулася я. — Дай мені яке завгодно лайно як виправдання, а потім ходімо туди й знайдімо її.

Я не хотіла питати, як далеко це «туди». Я боялася, що відповідь мені не сподобається.

Дравен не піддався на мою приманку.

— Її немає, Морґан. Але я знаю, що ти мені не повіриш. Усе одно тобі доведеться мені довіритися. — Він глянув на мене й побачив, як я вперто хитаю головою. — Бляха. Як мені все це пояснити?

— Почни з початку, — запропонувала я демонстративно. — Що ти зробив, коли її потягли?

Він непевно глянув на мене.

— Може, почнімо з того, що зробила *ти*? Що саме ти пам'ятаєш?

— Що я зробила... — почала я. Тоді зупинилася. Що я зробила? — Я...

Я, мабуть, виглядала збентеженою.

Дравен ніяково прочистив горло.

— Веспер. Ти пам'ятаєш Веспера?

— Звісно, я пам'ятаю Веспера. Він... Я... — Я зупинилася. — Він змусив мене залишити тебе. Залишити її. Він мене потягнув.

Я бачила, як обличчя Дравена твердне.

— Я думав, що він тебе рятує. Він здавався таким закоханим. Який же я був бісовим дурнем.

Гіркий сміх зірвався з моїх вуст.

— Який бісовий дурень *ти*? А як щодо мене? Це я цілувала зрадливого виродка.

— І він виявився не таким, як ти думала, як я розумію? Що ти про нього дізналася? — обережно спитав Дравен.

Я бачила, що він намагається зробити. Або намагається не зробити, вірніше. Він намагався не тицяти мені в ніс. Що він мав рацію. Що я надто швидко зрушила. Занадто швидко повірила.

А потім помилилася. Смертельно помилилася.

— Він мертвий, — глухо сказала я. — Яке це має значення?

Дравен зустрів мій погляд.

— Знаю, Морґан. Я бачив купку попелу.

Жовч підступила мені до шлунка, коли я згадала. О так, я вбила Веспера. Я зробила більше. Я, бляха, спопелила чоловіка.

— Він зрадив мене. Він намагався мене вбити. — Я не була певна, чи кажу ці слова на свій захист, чи як якесь жахливе вихваляння.

До того ж усе було набагато складніше. Веспер уже вдарив мене ножем. Він, здається, не надто прагнув мене добити. Я могла б дозволити йому забрати меч і піти. Потім відповзти. Може, навіть дісталася б.

Але Веспер не вдовольнився тим, що забрав меч і поранив мене.

Він хотів влаштувати засідку на Дравена й решту.

Оделна, прошепотів голос у моїй голові. Дравен і Оделна. Інших не було. Навіть тоді ти це знала, чи не так? Але ти не могла дозволити йому зашкодити Дравенові. Ти мусила зробити все, щоб його зупинити. Усе, хоч би що це було. Хоч би якою була ціна.

Замовкни, наказала я собі. Ланселет могла йти слідом. Тоді було можливо все.

А тепер?

Я відчувала погляд Дравена на собі.

— Ти перетворила його на попіл, Морґан. Як саме тобі це вдалося?

Я зустріла його зелений погляд, а тоді відвернула голову.

— Не хочу про це говорити.

Він знизав плечима.

— Добре. Отже, Веспер намагався тебе вбити, а натомість ти вбила його. Але він майже досяг успіху.

Я зрозуміла.

— Ти знайшов мене. Чи я була...? — Чи хотіла я це знати?

— Ти ледве дихала.

Я коротко засміялася.

— Дивно, що я взагалі дихала.

Я побачила, як на його обличчі проноситься вир емоцій. Лють, жаль і щось іще.

— Важливо те, що ти тепер тут. Ти жива.

— А Ланселет ні, — відрізала я. — Принаймні так ти стверджуєш. Де б це «тут» не було.

У мене паморочилося від люті, горя й паніки. У мене паморочилося від того, що я не знала, якому з цих почуттів віддати перевагу. Я не хотіла, щоб це було горе чи паніка. Тож я обрала лють.

Підсунувшись вище на ліжку, я сховала тремтячі руки під простирадло.

— А тепер скажи мені, де вона. Скажи, де моя подруга, Дравене. Інакше, Трійце, допоможи мені, я...

Я мало не сказала «рознесу цю кімнату на друзки», але вчасно зупинилася. Дравен ніколи не бачив моєї магії. І Трійця знала, що я не думала, що зможу так легко до неї дістатися. Думка про те, що я зробила з Веспером, досі була свіжа в мене в голові. Чи справді я хотіла вимовити порожню погрозу, якщо не мала наміру більше ніколи вдаватися до магії, якщо цього можна було уникнути?

Я стиснула щелепу.

— Не змушуй мене, бляха, відривати ці роги.

Дравен здивував мене тихим смішком.

— Вони тримаються міцніше, ніж здаються.

Я не всміхнулася у відповідь.

— Захопливо. А проте мені вони здаються такими, що з'явилися майже магічним чином. Хочеш пояснити?

Дравен відвів погляд.

— Спершу закінчімо розмову про Ланселет. Ти казала, що хочеш знати.

— Добре.

— Я вже казав, що її немає. Коли Веспер забрав тебе, я спробував дістатися до неї. На неї напали, як ти бачила. Але я спізнився. Ті... істоти... затягли її в прохід. Я прикривав Оделна.

Я ніяково поворушилася на ліжку. Це я пам'ятала. Я залишила його з маленькою дитиною, що не могла себе захистити, а тепер дорікала йому, що він не врятував і мою подругу.

— Коли я закінчив, я шукав її, але її не було. Їх було надто багато, щоб я міг відвести Оделна далі в прохід. — Він зустрів мій погляд. — Я залишив її. Я залишив Ланселет. Я дозволив її затягти. Не думай, що я цього не знаю. Провина на мені.

Мої щоки залив сором. Провина була не лише його, і ми обоє це знали.

— Я теж залишила її.

— Ти зробила те, що я тобі наказав, — сказав він. — Пам'ятаєш?

Я пам'ятала. Я пам'ятала вираз його обличчя з іншого кінця кімнати, коли він збагнув, що не зможе врятувати нас усіх. Що не може дістатися до *мене*, не залишивши дитину помирати, не кажучи вже про Ланселет.

Я не думала, що коли-небудь це забуду.

А проте... він *таки* врятував мене. Бо ось я тут.

Він казав, що знайде мене. І знайшов.

Тепер я вивчала його обличчя, і те, що побачила, здивувало мене. Горе. Якщо не через мене, то, мабуть, через... Бляха. Він вірив у те, що казав мені.

— Я не міг до неї дістатися. Мусив безпечно вивести Оделна. Ми були за неї відповідальні. Мусив знайти тебе. Я думав, що, можливо, з тобою й Веспером ми зможемо повернутися й спробувати... — Він похитав головою. — Що ж, це не зовсім вийшло. Я знайшов тебе, коли ти стікала кров'ю на підлозі. Мені вдалося доправити тебе сюди. До цілителя. І відтоді ти одужуєш.

Мені дуже хотілося спитати, де це «сюди». Але я не хотіла переривати потік його слів.

— Я повернувся наступного ж дня, Морґан. І не сам. Я взяв із собою людей. Ми прочесали те місце. Кожен дюйм. Ми зайшли в кожен прохід.

Моє серце почало калатати.

— І? Що ви знайшли?

— Що ми знайшли, коли повернулися? Багато інших тих істот. Ми їх знищували, коли натрапляли.

Істоти. Чудовиська. Речі. Чиясь дитина. Діти.

— Але жодного сліду Ланселет ми не знайшли. — Він повернув голову й подивився на мене. У його смарагдових очах був смуток. — Я сподівався, що принаймні зможу принести тобі її тіло. Але зрештою ми не змогли зробити навіть цього.

Я важко ковтнула.

— Ні. Вона не могла просто зникнути.

— Вона не просто зникла. Не змушуй мене промовляти ці слова, Морґан. Прошу. Ти знаєш, що з нею, мабуть, сталося.

Жовч знову підступила мені до горла.

З'їдена. Він мав на увазі, що її з'їли. Кожну частинку її було розірвано. Плоть пошматовано. Кістки погризено. Я згадала кімнату, якою вів мене Веспер, із підлогою, всипаною обгризеними кістками.

Чи впізнала б я Ланселет лише за кістками?

— Ні. — Слово вийшло, як скімлення. Я не довіряла собі, щоб сказати більше. Я не хотіла плакати. Не буду. І все ж відчула, як гарячі сльози наповнюють мої очі.

— Я теж втрачав друзів. Це ніколи не здається справжнім. — Обличчя Дравена було стомлене. — Ти питала, де ти. Знаю, що винен тобі пояснення.

Я спромоглася лише кивнути.

— Я забрав тебе додому. До мого дому. — Він завагався. — Точніше, мабуть, до мого двору. Ти в серці Імперії сіабра. У місті Ноктасія, у королівстві Сорега.

У вухах загуділо. Жодна з назв не мала для мене жодного сенсу.

Дравен знову завагався. Довше цього разу.

— На континенті Мінтра.

Гул посилився.

— Перепрошую. — Мої очі все ще були мокрі, але сльози вже були забуті. — Я, мабуть, недочула. Ти сказав... континент?

Дравен повільно кивнув.

— Ми не в Ескірі? Ми... деінде?

Він знову кивнув, і мені захотілося його вдарити.

— Що ти, в біса, накоїв? — вибухнула я. — Як ти міг завезти мене на інший бісів континент? Ти, бісів брехуне! Ти казав, що шукав Ланселет? Як? Як це було можливо?

— Ти вже знаєш як. Існують способи. Долати величезні відстані.

Я витріщилася.

— Ти скористався аркою?

— Щось таке. Я привіз тебе сюди. Тоді вернувся. Того ж дня. Щойно зрозумів, що ти... стабільна. Це не було брехнею.

Мені стало трохи шкода, що назвала його брехуном, але лише трохи.

— Ти мене викрав! — Я побачила його вираз. — І не смій казати, що це не новина, — люто сказала я. — Ти знаєш, що це інше. Раніше ми не були на цілком іншому континенті!

— Але ти все одно вважала себе викраденою?

— Ти насправді мене не викрадав, — визнала я. — Не тоді. Але це! Так! Відвези мене, бляха, назад! Зараз же!

Щелепа Дравена стиснулася.

— Не можу. Принаймні поки що.

— Що ти, в біса, маєш на увазі, що не можеш мене повернути поки що? Мені треба назад. Кей зовсім сам. Родина Ланселет... Я мушу їм сказати. А щодо Артура... — Він, наскільки я знала, міг уже спалити Камелот дотла.

Дравен підняв руку. Я замислилася, коли в історії спроб когось заспокоїти це хоч раз спрацювало.

— Знаю. Знаю, ти засмучена. Ти маєш повне право бути засмученою. Але я не можу тебе повернути.

— Ще й як можеш, — закричала я. — Ти маєш силу переправити мене з одного континенту на інший. Ти можеш так само повернути мене назад, якби захотів!

Він упевнено похитав головою.

— Ти *можеш* мене повернути, — переклала я. — Але не *хочеш*. Чому?

Він нічого не сказав.

— Добре. Піду пішки. — Я почала виборсуватися з ліжка.

— Ти слабка, як кошеня. Та й між Ескірою й Мінтрою океан. Ти що, географії не знаєш?

Море Кастра. Я його пам'ятала. Раптом я зненавиділа його, бляху, за саме існування.

— Більшість людей у Пендраті лише вкрай смутно знають, що Мінтра взагалі існує, — огризнулася я. — Для того, хто стверджував, що він корінний мешканець Ескіри, хіба *тобі*

цього не слід знати? Добре. Є океан. Гадаю, мені доведеться, бляха, найняти човен. Після того, як дійду до узбережжя.

— Це небезпечна подорож.

— А яка моя інша опція? Ти справді думаєш, що я лишуся тут? З тобою? — вимагала я, голос мій починав тремтіти.

— У тебе справді немає іншого вибору. — Його голос став крижаним. — Є речі, які я мушу зробити тут. А коли з ними покінчу, відвезу тебе додому.

Я витріщилася.

— І скільки цих справ триватиме? Години? Дні?

— Кілька місяців, мабуть. — Він мав совість виглядати присоромленим.

— Місяці! У мене немає місяців! Кей потребує мене зараз. Ти чув, що Ланселет розповідала про стан Пендрата. Там хаос.

Він кинув на мене суворий погляд.

— І ти думаєш, що все неодмінно покращиться, коли ти повернешся до брата-короля без меча?

— Меч... — Я майже забула про бісів меч. Екскалібур. — Бляха.

Перед очима спалахнуло обличчя жінки. Фейрі неземної краси з чудовими фіалковими очима й дикою плутаниною срібно-аметистового волосся.

— Вона його взяла, — хрипко сказала я.

Оркадес стояла наді мною. Тримала меч у руках. На мить вона, здавалося, мене пошкодувала. А тоді сказала...

— Вона тебе знала. Вона знала, що ти сіабра, — випалила я. — Вона сказала, що проллє твою кров Екскалібуром.

Тоді вона залишила мене вмирати. Дуже гарна, але не наймиліша з повнокровних фейрі, яких я сподівалася зустріти.

— Хто? Хто знав? — спитав Дравен.

— Ні! Жодних питань від тебе, поки ти не відповіси на більше моїх, — сказала я.

Очі Дравена звузилися.

— Я відповідав на всі. Я з тобою абсолютно відвертий.

Я пирхнула.

— Авжеж. Каже чоловік, що викрав мене й повіз через цілий бісів океан, навіть не спитавши.

— Ти не була в стані, щоб тебе питали. Що ти не розумієш у словах «майже мертва»? — Він звучав так, ніби знову втрачає терпіння. Ми обоє втрачали. Добре. Мені було байдуже, як сильно він розлютиться. Це поступово виявлявся найгіршим днем мого життя. А зважаючи на одну конкретну ніч у темній дощовій стайні, це було не абищо.

— Може, тоді слід було знайти мені цілителя в Ескірі, замість того щоб тягти мене до... чим би це місце, в біса, не було. — Я змахнула рукою на розкішне оточення.

— Ти в палаці. У Дворі Тіньового Полум'я. Де мешкають найкращі цілителі в усьому Еркануме. А ти хотіла, щоб я що? Шукав тобі цілителя просто в тих безлюдних руїнах, де на нас могли напасти будь-якої миті? Чи відвіз тебе аж до Керуноса? Ти б тоді померла.

Я стиснула щелепу.

— Що це за роги? Ти мені збрехав.

— Нічого подібного. Я сказав, що не хвилююся, що *в тебе* виростуть роги.

— Семантика. Ти нічим не кращий за Веспера. Ти брехав увесь час.

— Не забудь, ще й убивця. А що? Ти очікувала, що я буду людиною честі? Як твій дорогоцінний сер Ектор?

Згадка про сера Ектора зупинила мене. Він ставився до нас із Ланселет, як до дочок. Його серце розбилося б, якби він ді-

знався, що сталося. І Ґалахадове теж.

— Не смій вимовляти його ім'я. Він кращий за тебе в усьому. Але так, це правда. Смійся скільки хочеш, але я вже почала мати надію.

Дравен підняв одну брову.

— Надію?

— Надію, що ти кращий, ніж я думала. Надію, що в тебе є крихта честі. Надію, що тобі не байдужі... інші люди, а не лише ти сам. — Я зупинила себе вчасно. Я мало не сказала «я».

Погляд Дравена був майже докірливий.

— Я зробив усе, що міг. Зробив те, що вважав правильним.

— А проте весь цей час ти ховав від мене, хто ти. Як? Скажи хоча б це. Як ти це робив?

Він знизав плечима.

— Це просто. Личина. Я наклав її, коли залишав двір. Я не ховався від тебе конкретно, Морґан. Не лести собі. — Ці слова мене вжалили. — Я ховав, хто я, від усіх в Ескірі. Ти справді думаєш, що твій брат знав правду?

— Навіщо ховатися? — спитала я. — Навіщо стільки клопоту? Ким узагалі є сіабра?

— Гарне питання, для іншого дня. І довга історія.

— Іншого дня? — не повірила я. — Ти привіз мене до себе додому й вважаєш, що я не заслуговую знати, ким, у біса, ти насправді є? Хто твої люди?

— Я розповім тобі все. Просто не все одразу. Тобі треба відпочити. — Він замовк. — І ще. Не виходь із цих покоїв. Наразі.

— О, тож тепер я офіційно твоя в'язниця, так? Принаймні приємно нарешті почути, що ти це сказав.

Дравен закотив очі.

— Ти не моя в'язниця. Думаєш, у в'язнів такі розкішні кімнати? Це мої особисті покої.

— Твої особисті... — Чи мала я почуватися полестеною, замислилася я? Я згадала милий візит Лірастри й Улфея. — Твоя невістка. Лірастра?

— А що з нею?

— Вона не була рада знайти мене тут. Зовсім.

— То й що? — відмахнувся Дравен. — Це її не стосується.

— Вона назвала мене твоїм «трофеєм». Твоєю «повією». Що ти про це скажеш?

Риси його обличчя стали кремінними.

— Вона так тебе назвала?

Я кивнула.

— Вони, здається, думали, що я якась... Не знаю. Полонянка. Як твоя військова здобич чи трофей, який ти знайшов у Валтейн чи десь. Чому вони так думають?

— Деякі сіабра ненавидять валтейнських фейрі, — відповів Дравен.

— Але ти *сам* фейрі. Чи не так?

— Ми відокремилися від валтейнців давно. Ми не вважаємо себе такими. Ми сіабра.

Я згадала мозаїки, які Мерлін показувала мені в храмі. Усе цей час я думала, що інший бік стіни просто зображує темнішу сторону фейрі. Але там були зображені зовсім не ті самі фейрі. Там були люди Дравена. Сіабра. З їхніми рогами. З їхніми змііними очима.

А проте кімната, у якій я була, була не темною печерою, а найрозкішнішими королівськими покоями. Про сіабра, очевидно, було щось більше, ніж натякали мозаїки. А якщо я застрягла тут, хоча й не планувала затримуватися надовго, то я збиралася з'ясувати правду про те, ким вони насправді є.

— Лірастра, Улфей та інші... вони небагато знають про тебе. Чи про те, звідки ти справді. Я б вважав за краще, щоб так і ли-

шалося, — продовжив Дравен.

— Тобто вони не знають, що я напівфейська, наполовину людська принцеса, яку ти викрав із Пендрата, королівства, що воює з усіма своїми сусідами? — уточнила я.

— Щось таке. Їм, власне, наплювати, що діється в Ескірі. Тож якщо ти чекаєш співчуття від цих двох, не дочекаєшся. Їм так само байдуже, що ти принцеса. Людська королівська кров для них... ну, майже ніщо.

Я не збиралася дозволяти його прямоті знову мене вжалити.

— Розумію. Ну, я й не збиралася бігати коридором, волаючи, що я загублена принцеса, яку треба рятувати, не хвилюйся.

Я могла врятувати себе сама, дякую дуже, бляха.

— Як заспокійливо. — Він шокував мене короткою й чудовою усмішкою, але я відмовилася відповідати.

— Ні, думаю, я просто піду, — вела я далі, вирішивши перевірити ґрунт. — Ну, вийду за двері. Якщо ти не збираєшся мене стримувати. — Я не змогла стриматися. Я згадала нашу розмову давно в лісі, коли він мимохідь сказав, що жінки просили його закрити їм рота в ліжку, і відчула, як зрадницький жар заливає мої щоки.

— Це запрошення? — легко сказав Дравен, його зелені очі ковзнули по мені.

Він підвівся з ліжка й підійшов до величезного вікна від підлоги до стелі в кутку та визирнув.

— Ти можеш спробувати. Але якщо ти просто випитуєш інформацію, то так, на дверях зараз є бар'єр. Я сподіваюся незабаром його зняти. Як я вже казав, ти не в'язень. Це більше для твого захисту.

Бар'єрне закляття, мав він на увазі. А Ліраструа закляттям знерухомила мене. Ким були ці сіабра, що вживали магію з такою легкістю? Чи так само чаклували валтейнські фейрі? Було дивно думати про використання її для дрібниць, коли моя власна магія досі була лише грубою й руйнівною.

— Але зважаючи на те, де ми... Ну, успіхів у пошуках виходу.

Я зиркнула на нього, коли він відчинив вікно. У кімнату війнуло теплим повітрям.

Не в змозі стримати цікавість, я пересунулася на край ліжка й опустила ноги на підлогу. Перший дотик моїх босих ступнів до прохолодного суцільного мармуру закрутив мені голову. Я кілька миттєвостей стояла на місці, доки запаморочення здебільшого не минуло, а тоді робила один болісний крок за іншим. Сили, здавалося, покинули моє тіло, і в запасі не було жодної.

Дравен стояв, дивлячись у вікно, і терпляче чекав, поки я дійду до нього. Він навіть не глянув на мене, хоча я знала, що він помічає мій болісний поступ.

Лише коли моя нога ковзнула на мармурі й я спіткнулася, його рука метнулася вперед.

Перш ніж я встигла його зупинити, його долоня вже була на моїй талії й підтримувала мене. Я відчувала тепло його шкіри крізь тканину сорочки. Я глянула на себе й, збентежена, зрозуміла, наскільки тонкою була тканина. Обриси моїх грудей легко вгадувалися. Схрестивши руки, я швидко підняла голову й сподівалася, що він не помітив.

— Що це? — Я зробила останній крок, щоб опинитися поруч із ним.

Його рука лишалася твердою на моєму стегні, тримаючи мене вертикально. Частина мене хотіла вимагати прибрати її. Але правда була в тому, що я почувалася так, ніби можу звали-

тися будь-якої миті, і щосили намагалася не чіплятися за його рукав для додаткової підтримки.

Як принизливо.

Я пішла за поглядом Дравена, крізь скляні двері, й побачивши, що за ними, затамувала подих. Назовні висувався балкон, вирізаний із блискучої чорної скелі. Можливо, обсидіан. Поверхня скелі іскрилася вирізаними гліфами та сигілами, що нагадували позначки вздовж обох моїх рук. Було легко зрозуміти, чому балкон буквально вкрили таким захисним чаклунством. Відчутна спека струменіла в повітрі, а далі...

Я ступила вперед, потім ще раз. Дравен рухався разом зі мною, його рука досі ледь захисно лежала на моєму стегні.

Подих сірки. Шепіт диму.

А під краєм балкона розгорнувся разючий краєвид.

Лава каскадом спадала по неприступних схилах гори, розфарбовуючи пейзаж рідким вогнем у розплавленому балеті руйнування й творення. Потоки розтопленої породи блищали й сяяли, кидаючи яскраві відтінки червоного, помаранчевого й жовтого, поки текли по землі. Гуркіт прорізав повітря, наповнюючи мої вуха звуком самого серцебиття землі.

Я ступила ще крок. Спека пекла, але я відчувала, що це межа сили вулкана. Вона не могла сягнути за край балкона. Де ми стояли, ми були в безпеці. Увесь палац був оповитий захисною магією.

Я підняла погляд вище, туди, де повітря було сповнене іскор і жару, що вибухали з гірської скелі, заповнюючи небо зачарованим видовищем.

А тоді мої очі розширилися, і по спині пробіг дрож.

Небо? Неба не було взагалі.

Я підвела очі, очікуючи побачити чисту блакить чи хмарну сірість, а натомість зустріла темне безмежжя. Але темряву, не

схожу на жодне нічне небо, яке я бачила.

Ми були глибоко в обіймах самого Ерканума.

Ми були під землею. Палац був підземний.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/court-of-claws/